

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 312/05
06.04.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Novice Pekovića, predsednika veća, Slobodana Gazivode, Sonje Manojlović, Dragana Aćimovića i Anđelke Stanković, članova veća, sa savetnikom Draganom Jevrić, kao zapisničarem, u krivičnom predmetu optuženog AA zbog krivičnog dela iz člana 47. stav 1. Krivičnog zakona Republike Srbije u vezi člana 19. Osnovnog krivičnog zakona, odlučujući o žalbama Okružnog javnog tužioca u Beogradu, optuženog AA i njegovog branioca adv. AB, izjavljenim protiv presude Okružnog suda u Beogradu K.br.1219/04 od 29.10.2004. godine, posle sednice veća održane u smislu člana 375. ZKP, u prisustvu branioca, dana 6.04.2005. godine, doneo je

P R E S U D U

UVAŽAVAJU SE žalbe Okružnog javnog tužioca u Beogradu, optuženog AA i njegovog branioca, pa se samo u pogledu odluke o kazni PREINAČUJE presuda Okružnog suda u Beogradu K.br.1219/04 od 29.10.2004. godine, tako što Vrhovni sud optuženom AA za izvršeno krivično delo ubistvo u pokušaju iz člana 47. stav 1. KZ RS u vezi člana 19. OKZ utvrđuje kaznu zatvora u trajanju od 2- dve godine, opoziva uslovnu osudu izrečenu presudom Trećeg opštinskog suda u Beogradu K.br.680/01 od 18.12.2002. godine i kaznu zatvora u trajanju od 4- četiri meseca za krivično delo učestvovanje u skupini koja vrši nasilje iz člana 230. stav1. KZ RS uzima kao utvrđenu, pa ga OSUĐUJE na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 2- dve godine i 3- meseca u koju kaznu mu se uračunava vreme provedeno u pritvoru od 26.08.2003. godine pa nadalje.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom optuženi AA oglašen je krivim zbog krivičnog dela ubistvo u pokušaju iz člana 47. stav 1. KZ RS u vezi člana 19. OKZ i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 2- dve godine i 6-šest meseci u koju kaznu mu se uračunava vreme provedeno u pritvoru od 26.08.2003. godine pa nadalje. Na osnovu člana 65. OKZ prema optuženom je izrečena mera bezbednosti obavezno lečenje alkoholičara s tim što se vreme provedeno na lečenju uračunava u izrečenu kaznu zatvora. Optuženi je oslobođen dužnosti naknade troškova krivičnog postupka.

Protiv te presude žalbe su izjavili:

- Okružni javni tužilac u Beogradu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka i povrede krivičnog zakona sa predlogom da se pobijana presuda ukine i vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje;

-branilac optuženog adv. AA zbog povrede krivičnog zakona i odluke o kazni sa predlogom da se pobijana presuda preinači u pogledu pravne ocene dela i odluke o kazni kao i da bude obavešten o sednici drugostepenog veća;

- optuženi AA zbog " nedovoljno" utvrđenog činjeničnog stanja, bez konkretnog predloga u pogledu odluke drugostepenog suda po žalbi.

Republički javni tužilac u podnesku Ktž.435/05 od 7.03.2005. godine predložio je da se uvaži žalba javnog tužioca i prvostepena presuda preinači u delu odluke o kazni u smislu žalbenog predloga a da se žalbe optuženog i njegovog branioca odbiju kao neosnovane.

Vrhovni sud je održao sednicu veća u smislu člana 375. ZKP, u prisustvu branioca optuženog adv. AA i odsustvu uredno obaveštenog zamenika republičkog javnog tužioca, na kojoj je ispitao prvostepenu presudu, razmotrio ostale spise predmeta i po oceni žalbenih navoda našao:

Pobijana presuda ne sadrži bitne povrede odredaba krivičnog postupka na koje drugostepeni sud u smislu člana 380. stav 1. tačka 1. ZKP uvek pazi po službenoj dužnosti, pa ni bitnu povredu odredaba krivičnog postupka koju javni tužilac u žalbi navodi kao osnov pobijanja prvostepene presude a u suštini je svodi na povredu krivičnog zakona kod odluke o kazni.

Neosnovano se žalbom optuženog prvostepena presuda pobija zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i s tim u vezi navodi da se kritičnog događaja ne seća, da je moguće da je delo učinjeno onako kako su svedoci opisali ali da delo sigurno nije izvršio sa umišljajem, na šta ukazuje i žalba branioca, iako pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje ne navodi kao poseban zakonski osnov pobijanja prvostepene presude.

Suprotno iznetim žalbenim navodima, prvostepeni sud je pravilnom ocenom odbrane optuženog, koji ni sam ne isključuje mogućnost da se kritični događaj desio onako kako su svedoci opisali i pravilnom ocenom izvedenih dokaza, pre svega zapisnika o prepoznavanju lica – opt. AA od strane građana, svedoka BB, VV, GG i DD, iskaza svedoka oštećenog ĐĐ i svedoka GG VV, BB, EE i DD kao i nalaza i mišljenja veštaka ŽŽ i ŽŽ1, pravilno utvrdio da je optuženi AA u vreme i na mestu opisanim u izreci pobijane presude pokušao da liši života oštećenog ĐĐ zadavši mu ubod nožem u predelu grudnog koša i tako mu naneo opisanu tešku telesnu povredu.

Pravilan je i zaključak prvostepenog suda da je optuženi kritičnom prilikom postupao sa eventualnim umišljajem, jer je bio svestan da zadavanjem udarca nožem u vitalni deo tela (grudni koš) oštećenog može lišiti života, pa je na to pristao.

Prema tome, činjenično stanje, kako u pogledu činjenica koje čine bitno obeležje krivičnog dela u pitanju tako i u pogledu onih koje se tiču psihičkog odnosa optuženog prema učinjenom delu pravilno je i potpuno utvrđeno a kvalifikacijom radnji optuženog po članu 47. stav 1. u vezi člana 19. OKZ, krivični zakon je pravilno primenjen. S tim u vezi prvostepeni sud je u obrazloženju pobijane presude dao dovoljne i jasne razloge koje i Vrhovni sud u svemu prihvata a navode žalbe branioca o povredi krivičnog zakona ocenjuje kao neosnovane.

Ispitujući prvostepenu presudu u delu odluke o kazni, povodom žalbi javnog tužioca i branioca i u smislu člana 383. ZKP, u odnosu na žalbu optuženog, Vrhovni sud nalazi da je prvostepeni sud odlukom o kazni prekoračio ovlašćenje koje ima po zakonu i time učinio povredu krivičnog zakona iz člana 369. tačka 5. ZKP u vezi sa odredbom člana 54. stav 1. OKZ.

Naime, pravnosnažnom presudom Trećeg opštinskog suda u Beogradu K.br.680/01 od 18.12.2002. godine optuženom AA je zbog krivičnog dela iz člana 230. stav 1. KZ RS izrečena uslovna osuda tako što mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od 4- meseca koja se neće izvršiti ukoliko optuženi u roku od tri godine od pravnosnažnosti presude ne izvrši novo krivično delo. Međutim, kako je optuženi krivično delo koje je predmet ovog postupka izvršio u vreme proveravanja, to je prvostepeni sud, shodno odredbi člana 54. stav 1. OKZ bio u obavezi da navedenu uslovnu osudu opozove.

Otklanjajući navedenu povredu krivičnog zakona, a s obzirom na, ovom presudom utvrđenu kaznu za krivično delo iz čl. 47. KZ RS, Vrhovni sud je uvažio žalbu javnog tužioca, opozvao uslovnu osudu izrečenu pravnosnažnom presudom Trećeg opštinskog suda u Beogradu K.br.680/01 od 18.12.2002. godine i kaznu zatvora u trajanju od 4- meseca za krivično delo iz člana 230. stav 1. KZ RS uzeo kao utvrđenu.

U odnosu na krivično delo iz člana 47. stav 1. KZ RS u vezi člana 19. OKZ, prvostepeni sud je pravilno utvrdio i ocenio sve okolnosti u smislu člana 41. OKZ koje utiču da kazna bude manja ili veća, međutim, utvrđene olakšavajuće okolnosti, iako im je dao karakter osobito olakšavajućih, ipak nije cenio u dovoljnoj meri, tako da je izrečena kazna strožija nego što je to sa stanovišta svrhe kažnjavanja neophodno.

Stoga je Vrhovni sud uvažio žalbu branioca optuženog, preinačio prvostepenu presudu i, dajući pravu meru utvrđenim olakšavajućim i otežavajućim okolnostima, optuženom AA za izvršeno krivično delo ubistvo u pokušaju iz člana 47. stav 1. KZ RS u vezi člana 19. OKZ utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 2- godine, pa ga je, uzimajući kao utvrđenu kaznu zatvora u trajanju od 4- meseca iz opozvane uslovne osude, osudio na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 2-dve godine i 3- meseca sa uračunavanjem vremena provedenog u pritvoru. Po oceni Vrhovnog suda tako odmerena kazna srazmerna je težini i stepenu društvene opasnosti izvršenih krivičnih dela kao i stepenu krivične odgovornosti optuženog i nužna je ali i dovoljna za postizanje svrhe kažnjavanja predviđene odredbom člana 33. OKZ.

Odluka o meri bezbednosti obaveznog lečenja alkoholičara doneta je pravilnom primenom odredbe člana 65. OKZ pa se njena zakonitost i opravdanost izricanja ne dovode u pitanje.

Iz iznetih razloga na osnovu člana 391. stav 1. ZKP, odlučeno je kao u izreci ove presude.

Predsednik veća-sudija,

Novica Peković, s.r.

Zapisničar,

Dragana Jevrić, s.r.

Za tačnost otpravka

SŠ